

ÖRÜLJ, MADÁR

*Örülj, madár, hogy dalolhatsz,
lyukas egünk csak foltozgasd.
Megállok kicsit, hallgatlak,
csodállak, milyen boldog vagy.*

*Szomszédunkban, hol ágyú szól,
magyarokról most mit dalolsz?
Vérző bárányok kérdezik,
mit ér dalod s az élet itt.*

*Szóródunk ismét szanaszét,
lesz-e itt magyar haza még?
Két tűz között az életünk
sirasd csak el, ha elveszünk.*

VÁDDAL ÉS ÖNVÁDDAL

*Roskadásig dús termés alatt
leszakadt ágak gyümölcséből
gondolatban még küldhetek neked,
valaha volt piros barackfám!
De már hiába fohászokodom
a te legártatlanabb tisztaságodért,
ragyogó árnyalak,
hogy tündöklő tüzed igézetében
engedj engem járni elmúlásomig.*

*Türelmetlenül esküdtünk
örök szerelmet a város felett
lobogó hegyoldalon*

*virágzó barackfa alatt,
hogy ez a szerelem
a mi boldogabb világunk
termékeny szelleme legyen.*

*A győzelem jelében
én is megérintettem
vércsepp-szirmodat,
s omlottam is össze nyomban
árulás miatt.*

*Már csak egymást
ronthattuk tovább.
Jövők homályba dermedt,
sötétségünk szívünkre alvadt,
reménységünket elmaszatoltuk.
Elgyöngítettük magunkat.*

*Egyedül anyánk ringatja
rendületlenül a bölcsőnk.
Holtában is énekel és mesél
házunk ajtajában virágzó
barackfánk alatt.*

*Apánk, József,
miért is vállalta volna
a hősi halált? A szökevény
vakmerőséggel egyedül vágott neki
az ukrán télnek;
nem ment el meghalni a Donhoz;
hazaszökött értünk a Pripjatj-mocsaraktól.
Lapáttal vállán, hóviharban
kis sámli üldögél.
Meg se rezzen,
ahogy el-elmegy házunk előtt
egy-egy fényesebb lélek,
s bekiált nekünk az udvarunkba:*

– Mit csinál a gyermek, Mariska?
– Békésen alszik! – felelt anyám, s figyel,
élek-e még. Ringat tovább.

*Alszik már ő is, időtlenül,
talán mégis feltámadásra várva.
Én aludni vagy ébredni készülök?
– Nem tudom. Majdnem bűnösen
kételkedem csak, hitetlenül,
számon váddal és önváddal
a kárba veszett bő termés miatt.*

